

Отже, застрахована особа за 20 років витрачає на програму страхування 150 тис. грн., а в результаті сума виплати із врахуванням інвестиційного доходу становить 277 649 грн, що можна зображено на графіку. Як засвідчує графік, інвестиційний дохід у застрахованої особи з'являється вже на другий рік дії угоди, а після 15 року дії страхового договору починає перевищувати внески. При чому протягом всього терміну дії страхового полісу застрахована особа має фінансовий захист від визначених у договорі ризиків.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Підсумовуючи вищенаведене, можна зробити наступні висновки. Накопичувальне страхування життя є перспективним та вигідним фінансовим інструментом, що дозволяє фізичній особі суттєвим чином оптимізувати власні ризики, набути страховий захист. Цей сегмент страхового ринку внаслідок загострення конкуренції та економічної кризи в найближчому майбутньому очікує суттєва реорганізація. Надалі будуть посилюватися тенденції до інтеграції страхового вітчизняного та

іноземного капіталу, що дозволить таким компаніям набути нових конкурентних переваг на ринку. Для зміцнення конкурентних позицій на внутрішньому ринку страховим компаніям особливу увагу слід звернути на формування страхової культури населення, оскільки розширення страхування життя та супутніх видів страхування можуть суттєвим чином вплинути на розширення місткості внутрішнього страхового ринку. Значна роль у зміцненні засад розвитку страхового ринку життя, зокрема накопичувального страхування, має належати державі, що відповідним чином відображено у Концепції розвитку страхового ринку України.

1. Фурман В. Перспективи створення альянсів страхових компаній та банків в Україні // Вісник НБУ. – квітень. – 2007. – С. 20-22. 2. Немирович Т. Страховые компании по "рейтингу" встречаются // Страховое обозрение. – 2008. – №1. – С.46-50 3. Гордійчук А. Insurance Top. Итоги 1 квартала 2008 года: смена лидеров // Страховый рейтинг. Insurance Top. – 2008. – № 2. – С.30-59.

Надійшла до редколегії 24.02.2009

Г. Мисака, канд. екон. наук, доц.

ФІНАНСОВА ЗВІТНІСТЬ ЕМІТЕНТІВ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ДІЯЛЬНОСТІ УЧАСНИКІВ ФОНДОВОГО РИНКУ

В статті представлено результати дослідження ролі та значущості фінансової звітності, що оприлюднюється емітентами цінних паперів, в інформаційному забезпеченні процесу прийняття інвестиційних рішень учасниками фондового ринку.

The article presents the results of the study the role and relevance of financial statements published by issuers of securities in the information services of investment decision-making parties to the stock market.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Якість та своєчасність формування інформаційного забезпечення діяльності учасників фондового ринку є одним із найважливіших складових елементів розвитку та ефективності функціонування даного ринку загалом, коли уся необхідна інформація про цінні папери знаходить вираження у вигляді їх ціни. Встановлено, що ефективність ринку та обов'язковість розкриття інформації мають зворотну залежність: зі зростанням ефективності ринку потреба в обов'язковому розкритті інформації знижується. Розвинуті (ефективні) ринки володіють внутрішніми стимулами, які спонукають емітентів добровільно надавати повну та достовірну інформацію про фінансово-майновий стан та результати діяльності компанії. Одержання учасниками ринку цінних паперів інформації про фінансово-майновий стан та результати фінансово-господарської діяльності емітентів та контроль за її достовірністю та відповідністю встановленим стандартам є одним із найважливіших завдань державного регулювання ринку цінних паперів в Україні.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Питанням забезпечення учасників фондового ринку оперативною та адекватною інформацією для прийняття рішень щодо інвестування коштів у цінні папери присвячено праці таких фахівців як Я. Міркін, А. Захаров, С. Тейлор, К. Мост, Л. Радебе [1-4] та інших. Проте в умовах глобалізації фондового ринку загострюється проблема формування єдиних підходів до складання та тлумачення фінансової звітності як оригінального джерела інформації про стан та результати діяльності емітента. Тому посилення уваги до даної проблеми як з боку держави, практиків, так і науковців є цілком логічним та закономірним.

Цілі статті. На основі аналізу сучасного стану організації забезпечення учасників фондового ринку своєчасною та достовірною інформацією про фінансовий стан емітентів цінних паперів в Україні, а також вивчен-

ні зарубіжного досвіду регулювання рівня прозорості та публічності діяльності учасників фондового ринку необхідно окреслити напрями підвищення релевантності інформаційного забезпечення (в частині фінансових відомостей) для прийняття інвестиційних рішень.

Основні матеріали дослідження. Фондовий ринок виступає універсальним механізмом опосередковування та уніфікації відносин, що виникають між інвесторами та емітентами цінних паперів, шляхом трансформації прагнень та очікувань кожного окремого інвестора, що склалися на основі аналізу доступних йому відомостей, в спільне інформаційне поле, де визначається якість та вартість цінних паперів.

Інвестор проводить аналіз фінансового стану емітента цінних паперів з метою формування власного кредитного рейтингу такого емітента та подальшого визначення розрахункової (внутрішньої або теоретичної) вартості акцій компанії. Сутність розрахункової вартості цінного паперу полягає в тому, що вона являє собою абстраговану від поточної ринкової кон'юнктури ціну, яка враховує лише фінансово-економічний стан компанії та перспективи її діяльності. Ринкова ціна та розрахункова вартість цінного паперу часто не збігаються, оскільки кожен інвестор формує суб'єктивні очікування щодо майбутніх доходів, спираючись на власні результати аналізу.

На основі порівняння ринкової ціни та розрахункової вартості цінного паперу визначається доцільність інвестиційних рішень щодо наявного або потенційного вкладення. Якщо розрахункова вартість цінного паперу, визначена інвестором, вища за поточну ринкову ціну, то такий папір вигідно в даний момент придбати, оскільки він недооцінений на ринку, і навпаки. У випадку, коли ринкова ціна та розрахункова вартість цінного паперу збігаються, проведення спекулятивних операцій з ним недоцільне.

Фінансовий стан компанії, як результат взаємодії всіх елементів системи фінансових відносин, характеризується сукупністю показників, які відображають на-

явність, розміщення та використання фінансових ресурсів. В процесі аналізу фінансового стану досліджуються питання структури і динаміки засобів компанії та джерел їх утворення; дається оцінка забезпеченості підприємства ресурсами та ефективності їх використання; визначається платоспроможність та ліквідність як індикатори фінансової стійкості та стабільності суб'єкта господарювання; виокремлюються та вимірюються фактори, що вплинули на зміну фінансового стану; оцінюється економічний потенціал компанії, визначаються невикористані резерви підвищення прибутковості фінансово-господарської діяльності та перспективи подальшого розвитку бізнесу.

Основним джерелом вихідних даних для аналізу учасниками фондового ринку фінансового стану компанії-емітента цінних паперів виступає фінансова звітність, офіційне оприлюднення (розкриття) якої у світовій практиці біржової справи є одним з юридичних зобов'язань компанії перед акціонерами.

Розкриття звітних даних означає забезпечення її доступності усім зацікавленим особам незалежно від цілей отримання даної інформації в межах встановлених процедур, які гарантують її знаходження та отримання. Загалом оприлюднення інформації на фондовому ринку має на меті надати дійсним і потенційним інвесторам можливість приймати зважені, обґрунтовані інвестиційні рішення, забезпечуючи у такий спосіб перетікання фінансових ресурсів до найбільш ефективних і прибуткових галузей економіки та компаній.

Оприлюднення інформації про фінансово-майновий стан та результати діяльності компаній-емітентів, як правило, забезпечує позиціонування цінних паперів в статусі високоякісних та дозволяє підвищити їх ціну шляхом надання потенційним інвесторам можливості сформулювати власну оцінку вартості компанії. Ринки, що формуються, не мають власних механізмів стимулювання емітентів до розкриття фінансової інформації через відсутність активно функціонуючого вторинного ринку. Завдання емітента на таких ринках лежить в площині максимізації первинного припливу капіталу, і надання інвесторам повної та достовірної інформації про фінансово-майновий стан компанії на етапі обігу цінних паперів стає мало актуальним, особливо на тлі обіцянь та виплат дивідендів. Відсутність на новотворених ринках інвесторів, здатних професійно працювати на ринках капіталу, вимагає застосування механізмів регулювання (у тому числі, державного), які мають сприяти розкриттю емітентом фінансової інформації про діяльність компанії [2, с.74-77].

За неподання, несвоєчасне подання або подання завідомо недостовірних відомостей Державній комісії з цінних паперів та фондового ринку, якщо подання цих відомостей передбачено чинним законодавством, накладається штраф: на юридичних осіб – у розмірі до 1000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян; на громадян чи посадових осіб – у розмірі від 50 до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. [5]. Для порівняння: топ-менеджмент енергетичного концерну Елгон, який збанкрутував у 1999 році, сплатив Комісії з цінних паперів та фондової біржі США штраф у розмірі 23 млн. доларів за фальсифікацію та викривлення фінансової звітності.

Фінансова звітність – це узагальнені відомості про фінансове становище, результати діяльності, власний капітал та рух грошових коштів підприємства за звітний період, складені за встановленою формою на основі даних бухгалтерського обліку. Метою складання фінансової звітності є надання зовнішнім та внутрішнім користувачам повної, правдивої та неупередженої інформа-

ції про фінансово-майновий стан суб'єкта господарювання для прийняття ефективних управлінських рішень. Фінансова звітність забезпечує інформаційні потреби користувачів щодо:

- ✓ придбання, продажу та володіння цінними паперами;
- ✓ участі у капіталі підприємства;
- ✓ оцінки якості управління;
- ✓ оцінки здатності підприємства своєчасно виконувати свої зобов'язання;
- ✓ забезпеченості зобов'язань підприємства;
- ✓ визначення сум дивідендів, що підлягають розподілу;
- ✓ регулювання діяльності підприємства, інших рішень.

Вона має задовольняти потреби тих користувачів, які не можуть вимагати звітів, складених з урахуванням їх конкретних інформаційних потреб.

Для досягнення поставленої мети та виконання завдань щодо задоволення інформаційних потреб користувачів звітність повинна відповідати таким вимогам:

- ✓ зрозумілість для користувачів – базується на припущенні, що користувачі мають відповідні знання з економіки та бухгалтерського обліку і ретельно досліджуватимуть звітність;
- ✓ доречність – здатність інформації впливати на економічні рішення користувачів шляхом оцінки минулих, поточних чи майбутніх подій або ж забезпечити підтвердження чи коригування минулих оцінок користувачів;
- ✓ суттєвість. Інформація є суттєвою, якщо її пропуск або неправильне відображення може вплинути на економічні рішення користувачів, прийняті на основі фінансових звітів;
- ✓ достовірність – відсутність в фінансовій звітності суттєвих помилок та упередженості, що дає користувачам можливість покластися на неї тією мірою, якою вона відображає або, як очікується, відобразатиме реальний стан справ підприємства;
- ✓ порівнюваність – можливість користувачів порівнювати: фінансові звіти підприємств за різні періоди; фінансові звіти різних підприємств;
- ✓ своєчасність – можливість втрати звітністю своєї доречності через надмірну затримку надання її користувачам. Керівництво має знайти оптимальне співвідношення між своєчасністю надання звітності та забезпеченням її достовірності.

Найбільшим за обсягом та інформативністю є річний звіт у складі: балансу, звіту про фінансові результати, звіту про рух грошових коштів, звіту про власний капітал та приміток до звітів. Перед підготовкою та складанням річного фінансового звіту необхідно провести перевірку правильності та повноти відображення в поточному обліку господарських операцій, оформлених відповідними документами, розподіл доходів і витрат між суміжними звітними періодами, стану розрахунків з дебіторами і кредиторами, закриття рахунків доходів, витрат та фінансових результатів, відображення чистих прибутків (збитків), їх розподіл або погашення.

Відкриті акціонерні товариства, емітенти облигацій... та інші фінансові установи зобов'язані не пізніше 1 червня року, наступного за звітним, оприлюднювати річну фінансову та консолідовану звітність шляхом публікації у періодичних виданнях або розповсюдження її у вигляді окремих друкованих видань. [6]

Для забезпечення дотримання нормативних вимог та задоволення інформаційних потреб користувачів фінансова звітність має містити дані про:

- ✓ підприємство (повну назву, організаційно-правову форму, місце знаходження, назва органу управління,

якому підпорядковується підприємство, назва материнської (холдингової) компанії, опис основної діяльності підприємства, середню чисельність персоналу за звітний період);

✓ дату звітності та звітний період. Якщо період, за який складено фінансовий звіт відрізняється від звітного періоду, передбаченого ПСБО, причини і наслідки цього повинні бути розкриті у примітках до фінансової звітності;

✓ валюту звітності та одиницю її виміру. Якщо валюта звітності відрізняється від валюти, в якій ведеться бухгалтерський облік, то підприємство повинне розкрити причини цього і методи, які були використані для переведення фінансових звітів з однієї валюти в іншу;

✓ відповідну інформацію щодо звітного та попереднього періоду для порівняння показників у динаміці, розрахунку та аналізу зрушень у структурі, побудові рядів динаміки для потреб економічного аналізу;

✓ облікову політику підприємства і її зміни шляхом опису принципів оцінки статей звітності, методів обліку щодо окремих статей звітності;

✓ консолідацію фінансових звітів;

✓ припинення окремих видів діяльності;

✓ обмеження щодо володіння активами;

✓ участь у спільних підприємствах;

✓ виявлені помилки минулих років та їх коригування;

✓ переоцінку статей фінансових звітів;

✓ іншу інформацію, розкриття якої передбачено відповідними ПСБО.

В міжнародній практиці стандартами обліку та звітності не передбачено конкретних форм фінансових звітів. Міжнародні стандарти фінансової звітності (МСФЗ) містять лише мінімальний перелік показників, що обов'язково мають знайти своє відображення в окремих фінансових звітах, і який може бути збільшений за рахунок додаткових статей, якщо керівництво підприємства вважає ці статті суттєвими для достовірного відображення фінансового стану.

Оприлюднення звітності – це офіційне подання фінансової звітності до органів державної влади та її публікація у засобах масової інформації. Окремі категорії підприємств, до яких відносяться відкриті акціонерні товариства, емітенти цінних паперів, банки та інші фінансові посередники, зобов'язані не пізніше 1 червня наступного за звітним року оприлюднювати річну фінансову та консолідовану звітність шляхом публікації у засобах масової інформації або у вигляді окремих друкованих видань. Важливим нюансом оприлюднення фінансової звітності емітентів цінних паперів є обов'язкове підтвердження її повноти та достовірності шляхом проведення аудиторської перевірки та складання аудиторського висновку.

Аудит – це перевірка даних бухгалтерського обліку і показників фінансової звітності, суб'єкта господарювання з метою висловлення незалежної думки аудитора про її достовірність в усіх суттєвих аспектах та відповідність вимогам законів України, ПСБО або інших правил (внутрішніх положень суб'єктів господарювання) згідно із вимогами користувачів. (Суттєвою є інформація, якщо її пропуск або неправильне відображення може вплинути на економічні рішення користувачів, прийняті на основі фінансових звітів).

Проведення аудиту є обов'язковим для:

1) підтвердження достовірності та повноти річної фінансової звітності та консолідованої фінансової звітності відкритих акціонерних товариств, підприємств-емітентів облігацій, професійних учасників ринку цінних паперів...

2) перевірки фінансового стану засновників ... відкритих акціонерних товариств (крім фізичних осіб);

3) емітентів цінних паперів при отриманні ліцензії на здійснення професійної діяльності на ринку цінних паперів. [7]

Аудиторський висновок, який складається за наслідками проведення аудиту може бути різним, але в усіх випадках він повинен інформувати користувачів про те, наскільки повною, достовірною та відповідною чинному законодавству є інформація, представлена у фінансових звітах компанії.

Фінансова звітність емітентів цінних паперів як інформаційна база аналізу потребує доопрацювання та трансформації через те, що під час її складання в різних країнах світу застосовуються різні підходи до класифікації об'єктів бухгалтерського обліку та наявні принципові відмінності в базових економічних реаліях. Відмінності у підходах до формування даних фінансових звітів значно ускладнюють аналіз інформації та прийняття управлінських рішень в умовах інтенсивного розвитку міжнародної торгівлі, створення транснаціональних корпорацій, глобалізації фінансових ринків.

Так, зокрема, для проходження лістингу на Нью-Йоркській фондовій біржі німецька компанія "Daimler Benz" на вимогу Комісії з цінних паперів та фондової біржі США привела свою звітність у відповідність до вимог General Accepted Accounting Principles (GAAP) – принципів (стандартів) бухгалтерського обліку США. В результаті чистий прибуток компанії (615 млн. німецьких марок), сформований за стандартами бухгалтерського обліку Німеччини, перетворився на збиток в розмірі 1839 млн. німецьких марок за GAAP.

Для забезпечення однозначності тлумачення та порівнюваності показників фінансової звітності з метою формування адекватного інформаційного забезпечення діяльності учасників фондового ринку до емітентів, чії цінні папери котируються біржах, висувається низка обов'язкових до виконання вимог. Сутність зазначених вимог зводиться до того, що компанії-емітенти мають вести бухгалтерський облік та складати фінансову звітність англійською мовою із застосуванням Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (МСБО) (International Accounting Standards) та Міжнародних стандартів фінансової звітності (МСФЗ) (International Financial Reporting Standards). Це стало логічним наслідком масштабних заходів зі стандартизації та гармонізації бухгалтерського обліку та фінансової звітності, вжитих спочатку професійними бухгалтерськими організаціями та об'єднаннями, потім – державними інституціями багатьох країн світу.

Стандартизацією називають обмежений набір альтернативних методів для підтримки гнучкості бухгалтерського обліку. Під гармонізацією розуміють ув'язку різних систем бухгалтерського обліку та звітності шляхом введення їх у рамки загальної класифікації, тобто стандартизацію форми із збереженням істотних розбіжностей. Таким чином, саме гармонізація являє собою спосіб досягнення загальної порівнюваності фінансової інформації. [8]

Для забезпечення гармонізації фінансової звітності у 1973 році фаховими організаціями бухгалтерів Австралії, Великобританії, Ірландії, Канади, Нідерландів, Німеччини, Мексики, США, Франції та Японії було створено Комітет з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку (International Accounting Standard Committee). Сьогодні до складу Комітету входить понад 100 професійних бухгалтерських організацій 80 країн світу.

Метою Комітету є формування, видання та вдосконалення в інтересах суспільства МСБО та МСФЗ, яких слід дотримуватися при поданні фінансових звітів, а також сприяння прийняттю та дотриманню їх в усіх країнах. МСБО та МСФЗ, переважно, визначають методи оцінки об'єктів бухгалтерського обліку та вимоги до роз-

криття інформації про них у фінансових звітах. Вони не є домінуючими над законодавчими актами, що регулюють складання фінансової звітності у певній країні. Але діяльність Комітету сприяла тому, що зараз більшість країн або безпосередньо застосовують МСБО та МСФЗ, або розробляють національні стандарти, які ґрунтуються на МСБО та МСФЗ. Прийняття і використання МСБО та МСФЗ забезпечує:

- ✓ зменшення ризику для кредиторів та інвесторів;
- ✓ зниження витрат кожної країни на розробку власних стандартів;
- ✓ поглиблення міжнародної кооперації в галузі бухгалтерського обліку;
- ✓ однозначне розуміння фінансової звітності та зростання довіри до її показників у всьому світі.

В межах співпраці з різними міжнародними організаціями, серед яких Організація об'єднаних націй, Світовий банк, Організація економічного співробітництва та розвитку тощо, Комітет з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку у 1989 році започаткував та послідовно розвиває проект Е32 "Порівнюваність фінансової звітності". Починаючи з 1987 року Комітет з Міжнародних стандартів бухгалтерського обліку здійснює спільні розробки МСБО та МСФЗ разом із Міжнародним об'єднанням комісій з цінних паперів (International Organization of Securities Commission), що забезпечує врахування позицій останнього при розробці та перегляді МСБО та МСФЗ. Слід зазначити, що Міжнародне об'єднання комісій з цінних паперів є провідною організацією у сфері регулювання ринку цінних паперів, головним завданням якої є координування правил діяльності фондових бірж на загальносвітовому рівні, щоб їх дотримувалися як корпорації, так і біржі. Одним з основних чинників досягнення зазначеної мети виступає міжнародна стандартизація бухгалтерського обліку та фінансової звітності. В результаті такої співпраці Міжнародне об'єднання комісій

з цінних паперів вже з 1993 року рекомендує своїм членам схвалювати окремі МСБО та МСФЗ та використовувати їх в міжнародній біржовій діяльності.

Висновки з даного дослідження та перспективи подальших розвідок.

Успішність виходу вітчизняних емітентів цінних паперів на зарубіжні фондові ринки безпосередньо залежить від доступності, надійності та достовірності інформації про їх фінансовий стан та результати діяльності для інвесторів. Формування фінансової звітності за МСБО та МСФЗ є однією з найважливіших умов здійснення IPO. З метою стимулювання входження України у світовий економічний простір загалом, а також сприяння фондуванню національних компаній на зарубіжних фондових біржах зокрема доцільним є застосування МСБО та МСФЗ у статусі національних. Перехід до них від чинних на сьогодні ПСБО має супроводжуватися подальшим реформуванням національної економіки у напрямі тенденцій розвитку сучасних світових лідерів та удосконаленням методичного забезпечення ведення обліку та складання звітності.

1. *Pot A., Zaharov A., Mirkin Y.* Основы государственного регулирования финансового рынка. – М.: ЗАО "Юридический Дом "Юстицинформ", 2002. – 512 с.
2. *Taylor, C.R.* (1997). "Capital Market Development in The Emerging Markets: Time to Teach An Old Dog Some New Tricks", 45 *American Journal of Comparative Law* 71, 73-79.
3. *Most K.S.* (1994). *Toward the International Harmonization of Accounting*. *Advances of International Accounting*, 6, 3-14.
4. *Radebaugh, L.H., Grey, S.J.* (1993). *International Accounting and Multinational Enterprises*, third edition, New York: John Wiley.
5. Закон України "Про державне регулювання ринку цінних паперів в Україні" від 30 жовтня 1996 р. №448/96-ВР (зі змінами та доповненнями).
6. Закон України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" від 16 липня 1999 р. №996-XIV (зі змінами та доповненнями).
7. Закон України "Про аудиторську діяльність" від 22 квітня 1993 р. №3126-XII (зі змінами та доповненнями).
8. *Мэтьюс М.Р., Перера М.Х.Б.* Теория бухгалтерского учета. – М.: Аудит ЮНИТИ, 1999. – 663 с.

Надійшла до редколегії 24.02.2009

Т. Овчаренко, канд. екон. наук, асист.

ВИЗНАЧЕННЯ ОСНОВНИХ ЕТАПІВ ПРОЦЕСУ ВІДБОРУ ПІДПРИЄМСТВА ДЛЯ ІНВЕСТУВАННЯ

В статті розглянуто основні методику аналізу інвестиційної привабливості підприємства та запропоновано підхід, що ґрунтується на поєднанні фундаментального макроекономічного аналізу на рівні державної та світової економіки, всебічного аналізу галузей, фінансової оцінки підприємств та технічних підходів дослідження підприємств.

In the article the basic methods of analysis of investment attractiveness of enterprise are considered and offered approach, which is based on combination of fundamental macroeconomic analysis at the level of state and world economy, comprehensive analysis of industries, financial estimation of enterprises and technical approaches of research of enterprises.

Постановка проблеми. В умовах формування глобального середовища, розбудови нової моделі економічного суспільства з поглибленням міжнародних відносин та переходу до еволюційно-прогресивного шляху розвитку України роль інвестування беззаперечно зростає, підвищуючи на макроекономічному рівні інтерес вітчизняних фахівців до проблеми покращення інвестиційної привабливості нашої країни. На мікроекономічному рівні, через загострення ринкової конкуренції між підприємствами за можливості залучення капіталу, зростає актуальність визначення та моніторингу господарюючими суб'єктами власної інвестиційної привабливості. Що ж до потенційних інвесторів, то глибокий та всебічний аналіз підприємства необхідний для прийняття інвестиційного рішення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В економічній літературі проблеми визначення основних методів відбору підприємства для інвестування розглядалися у низці робіт відомих зарубіжних та вітчизняних вчених, зокрема Д. Дартса, А. Дамодарана, Д. Гленна,

Д. Епштайна, І. Бланка, А. Гайдуцького, Ф. Бандуріна, О. Мамуль. Їх роботи присвячені проблемам інвестиційної діяльності, інвестиційних стратегій та розміщення активів, концепціям оцінки компаній та їх діяльності. [6] Вчені розглядають основні методи відбору підприємства для інвестування, які використовують провідні інвестиційні компанії світу.

Невирішені частини загальної проблеми. В сучасній літературі досить важко знайти структурований підхід щодо аналізу, який включав би широке коло методів дослідження та був фундаментальним і зваженим. Автори останніх публікацій розглядають окремі варіації розв'язку проблеми, а не їх сукупність.

Метою статті є дослідження загальних методів щодо оцінки інвестиційної привабливості підприємств, введення комбінованого підходу аналізу етапів відбору підприємства для інвестування.

Виклад основного матеріалу. Аналіз методів оцінки об'єктів інвестування, що застосовуються на сьогодні в країнах Заходу, дозволяє виокремити два підходи для